

No pot ser que a cada elecció desafortunada a ERC es remoguin els ciments del partit, se'n produeixi una crisi d'identitat i es busqui un salvador. Ni a l'any 1980 el partit ho va fer desastrosament al decidir que Jordi Pujol fos investit President de la Generalitat, ni ara tampoc, amb les investidures dels Presidents Maragall i Montilla i la nostra participació en ambdós governs.

Encara més, al 1980 el partit va fer el que tocava. I al 2003 i al 2006, també ho ha fet. Llavors vam fer possible la recuperació del catalanisme polític entès com l'existència de partits polítics catalans de govern d'estricta obediència catalana, encara que això beneficiés al catalanisme conservador de CIU. I al 2003 hem fet possible l'alternança política després de 23 anys de govern de CIU i hem aconseguit generalitzar dins la societat catalana el convenciment majoritari de que Catalunya no té l'autogovern que necessita amb el consegüent creixement del desig d'independència. El problema, doncs, no ha estat prendre aquestes dues transcendents decisions. El problema és que no hem sabut gestionar-les. I ara, a més, no ens hem sabut comportar com a partit de govern ni complir les responsabilitats inherents als compromisos institucionals adquirits, desconnectant-nos, per altra banda, dels problemes reals i actuals dels ciutadans.

ERC no s'ha de rendir ideològicament a cap altre partit o organització. El nostre programa no pot consistir en una caòtica exhibició d'un immadur complex d'inferioritat tractant de ser "més independentistes" que aquests, "més ecologistes" que aquests altres o "més anti-institucionals" que aquells d'allà. ERC té prou fons històric i ideològic per a que ens imposem un programa de recuperació social i electoral sense renunciar als nostres orígens i a la nostra identitat.

80 anys d'història del nostre partit ens avalen i ens comprometen. ERC té una identitat pròpia i diferent dels altres partits. Ni l'hem perduda ni l'hem d'anar a buscar en altres partits o moviments, ni per descomptat esperar que algú ens la dugui. Per a recuperar-nos cal connectar amb la veritable identitat del partit. Ni com la Lliga Nord, ni com el BNG, ni el Partit Quebecois, ni l'Scottish Party, ni cap altre. La solució per a Esquerra és ERC. ERC tan sols ha de ser fidel a ella mateixa. Després de 80 anys, els principis sota els que es fundà el nostre partit continuen sent vàlids i ens orienten en la línia a seguir, sent la nostra responsabilitat saber-los adaptar a cadascun dels reptes que la societat catalana, avui dia, ens exigeix i ens reclama.

I és quan ha sabut connectar amb la seva identitat històrica i adaptar-ne els seus principis a l'actualitat, que ERC ha tingut els millors resultats. Així ho va fer al 1980 i al 2003/4, fins i tot el 2006. Un partit que té clar que és un partit, no un moviment; un partit sòlid i arrelat en la consciència col·lectiva dels catalans; un partit de govern i de majories, que s'ha de sentir còmode al govern de les institucions perquè fou ell qui les recuperà; un partit d'esquerra socialdemòcrata, amb vocació d'alternativa al catalanisme conservador, i no un complement menor seu; un partit republicà, tolerant, inclusiu, que se'n fa càrrec de les conjuntures i les necessitats quotidianes de la societat, que vol resoldre en el moment els seus problemes, i no prometent-li la solució "en una altra vida". Un partit realista, no quimèric. Serios, estable, reflexiu, responsable.

En canvi, quan ERC, enlluernada per uns bons resultats conjunturals, ha sucumbit a la temptació de voler-los utilitzar per a transformar el partit en un precipitat i pretensions moviment que lideri l'alliberament de la nostra nació, es quan perdem tremp, vots i identitat. És quan fem cops de volant i incoherències; és quan ens emmirallem en altres partits, entitats o moviments; és quan les crítiques dels nostres adversaris desmoralitzen la nostra militància i debiliten les nostres conviccions.

Aquest, doncs, és un missatge dirigit a la militància d'ERC, que creu en el partit i no s'emmiralla en altres propostes i experiments. A la militància que és conscient de que ERC és un partit ideològicament fort, que té una identitat històrica de partit de govern, socialdemòcrata i d'avanços nacionals sòlids. Una identitat amb la que s'identifica una part important de la gent de Catalunya que es mereix que la representem responsablement, lluny d'atabalaments i de fantasies.

Per tot això, crec que ara és moment de perseverar en allò que un dia ens uní, els principis de ERC, uns principis adaptats i adequats als temps actuals, per tal de recuperar l'espai que ens pertoca i ens legitima: un partit de centreesquerra, republicà, catalanista, amb vocació de majories i de govern. Així doncs, i amb l'objectiu de dur-ho a terme, m'agradaria compartir, amb tots els militants de ERC, la possibilitat de presentar-me com a president del partit perquè, tots junts, puguem restablir, des de la humilitat i la honestedat que requereix aquesta tasca, la confiança perduda dels catalans.